

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องพฤติกรรมการท่ายากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยาอำเภอโขง จังหวัดนครราชสีมา มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจจำนวนผู้ป่วยซิคุนคุนยาที่ได้รับยาทาทั้งยุงและทาทั้งยุงพร้อมทั้งศึกษาความรู้เกี่ยวกับโรคลิชิมานา ความรู้เกี่ยวกับการท่ายากันยุง ทักษะการท่ายากันยุง และการปฏิบัติในการท่ายากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยาตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคล ความรู้เกี่ยวกับโรคลิชิมานา ความรู้เกี่ยวกับการท่ายากันยุง ทักษะการท่ายากันยุง กับการปฏิบัติในการท่ายากันยุงโดยอาศัยรูปแบบการวิจัยเชิงพรรณนาทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ป่วยโรคลิชิมานา อำเภอโขง จังหวัดนครราชสีมา เดือนพฤษภาคม 2552 จำนวน 46 คน นำเสนอผลการวิจัยเป็น 6 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับโรคลิชิมานาของผู้ป่วยซิคุนคุนยา

ส่วนที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับการท่ายากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยา

ส่วนที่ 4 ทักษะการท่ายากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยา

ส่วนที่ 5 การปฏิบัติในการท่ายากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยา

ส่วนที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

6.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการปฏิบัติในการท่ายากันยุง

6.2 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการปฏิบัติในการท่ายากันยุง

6.3 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับการปฏิบัติในการท่ายากันยุง

6.4 ความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับการปฏิบัติในการท่ายากันยุง

6.5 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการปฏิบัติในการท่ายากันยุง

6.6 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือนกับการปฏิบัติในการ

ท่ายากันยุง

6.7 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครัวเรือนกับการปฏิบัติในการท่ายากันยุง

6.8 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโรคลิชิมานากับการปฏิบัติในการท่ายากันยุง

กันยุง

6.9 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับการท่ายากันยุงกับการปฏิบัติในการท่ายากันยุง

กันยุง

6.10 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการหายากันกับการปฏิบัติในการหายากัน

ข้อมูลทั่วไป

การวิจัยนี้มีจำนวนตัวอย่างจำนวน46 คนพบว่าเป็นเพศหญิง ร้อยละ 52.2 เพศชายร้อยละ 47.8 เพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุเฉลี่ย 43.5 ปี (S.D.=16.93) อายุสูงสุด 75 ปีและอายุดำสุด 19 ปี อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 25-44 ปีมากที่สุดร้อยละ 30.4 รองลงมาต่ำกว่า 25 ปีและมากกว่า 60 ปี ร้อยละ 23.9 เท่ากัน ทั้งหมดนับถือศาสนาอิสลาม มีสถานภาพสมรสคู่มากที่สุด ร้อยละ 60.9 รองลงมาโสดร้อยละ 23.9 และหม้าย/ หย่า/ แยกร้อยละ 15.2 จบการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา มากที่สุดร้อยละ 52.2 รองลงมาไม่เรียนและมัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช ร้อยละ 13 เท่ากัน ประกอบอาชีพกรีดขางมากที่สุดร้อยละ 43.5 รองลงมาลูกจ้างชั่วคราว 13.0 และรับจ้างและแม่บ้าน ร้อยละ 8.7 มีรายได้ของครอบครัวต่อเดือน ดำสุด 2,000 บาทสูงสุด 70,000 บาท และค่ามัธยฐาน 4,000 บาท รายได้ต่ำกว่า 5,000บาทมากที่สุดร้อยละ 87 รองลงมา 5,000 – 10,000 บาท ร้อยละ 8.7 และ 10,000 บาท ขึ้นไปร้อยละ 4.3 จำนวนสมาชิกในครัวเรือนต่ำสุด 2 คนสูงสุด 11 คน สมาชิกเฉลี่ย 5.61 คน (S.D.=2.16) สมาชิกจำนวน 5และ 6 คนมากที่สุด.ร้อยละ 21.7 เท่ากัน รองลงมา จำนวน 4 คนร้อยละ 17.4 และจำนวน 3 คนร้อยละ 13ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนร้อยละของตัวอย่างจำแนกตามข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน n=46	ร้อยละ
1. เพศ		
1. ชาย	22	47.8
2. หญิง	24	52.2
2. อายุ (ปี)		
1. ต่ำกว่า 25	11	23.9
2. 25-44	14	30.4
3. 45-59	10	21.7
4. 60 ปีขึ้นไป	11	23.9
$\overline{X}$ = 43.54 , S.D. = 16.93 , Max. = 75 , Min. = 19		

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน n=46	ร้อยละ
3. ศาสนา		
อิสลาม	100	100
4. สถานภาพสมรส		
1. โสด	11	23.9
2. คู่	28	60.9
3. หม้าย/ หย่า/ แยก	7	15.2
5. ระดับการศึกษา		
1. ไม่เรียน	6	13.0
2. ประถมศึกษา	24	52.2
3. มัธยมศึกษาตอนต้น	4	8.7
4. มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช	6	13.0
5. อนุปริญญา/ ปวส.	1	2.2
6. ปริญญาตรี	5	10.9
6. อาชีพหลัก		
1. ทำนา	3	6.5
2. กรีดยาง	20	43.5
3. ลูกจ้างชั่วคราว	6	13.0
4. รับจ้าง	4	8.7
5. รับปักษ์จักร	2	4.3
6. แม่บ้าน	4	8.7
7. ค้าขาย	3	6.5
8. นักการเมืองท้องถิ่น	1	2.2
9. นักเรียน/ นักศึกษา	2	4.3
10. ไม่ทำงาน	1	2.2

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป		จำนวน	ร้อยละ
		n=46	
7. รายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือน(บาท)			
ต่ำกว่า 5,000 บาท		40	87.0
5,000 – 10,000 บาท		4	8.7
10,000 บาท ขึ้นไป		2	4.3
Median = 4000, Max. = 70000, Min. 2000บาท			
8. จำนวนสมาชิกในครัวเรือน (คน)	รวม	46	100
2		1	2.2
3		6	13.0
4		8	17.4
5		10	21.7
6		10	21.7
7		3	6.5
8		3	6.5
9		1	2.2
10		2	4.3
11		2	4.3
$\overline{X}$ = 5.61, S.D. = 2.16, Max. =11, Min. = 2			

ความรู้เกี่ยวกับโรคซิคุนคุนยาของผู้ป่วยซิคุนคุนยา

การศึกษานี้พบว่า ผู้ป่วยซิคุนคุนยามีความรู้เกี่ยวกับโรคซิคุนคุนยาว่าสาเหตุของโรคซิคุนคุนยาจากยุงลายสวนหรือยุงลายบ้านกัดมากที่สุดร้อยละ 82.6 รองลงมาจากการนอนกับผู้ป่วยร้อยละ 13 และไม่ทราบร้อยละ 4.3 ช่วงเวลาในการป้องกันโรคซิคุนคุนยาคือตลอดเวลากลางวันที่ยุงออกหากินจนถึงพลบค่ำมากที่สุดร้อยละ 67.4. รองลงมาตอนเย็นถึงค่ำหรือเช้ามืดและไม่ทราบร้อยละ 13 แหล่งอาศัยของบุคคลที่ควรป้องกันตนเองจากโรคซิคุนคุนยามากที่สุดส่วนใหญ่ตอบคนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านที่มีผู้ป่วยซิคุนคุนยาร้อยละ 97.8 และคนที่อาศัยอยู่ตามแนวชายแดนร้อยละ 2.2 อาการสำคัญของโรคซิคุนคุนยาคือไข้ ปวดตามข้อและอาการทุกข้อที่กล่าวมา 1) ใช้สูง 2-3 วัน

2) ใช้ ปวดตามข้อ 3) ปวดศีรษะ/ มึนศีรษะ) ร้อยละ 50 เท่ากัน โอกาสในการป่วยซ้ำของผู้ป่วย
ชุกุนกุนยาส่วนใหญ่ตอบมีโอกาสป่วยซ้ำถ้าป้องกันการถูกยุงกัดไม่ดีพอร้อยละ 82.6 และไม่มี
โอกาสป่วยซ้ำเนื่องจากมีภูมิคุ้มกันหรือรู้วิธีรักษา หรือมีโอกาสป่วยซ้ำ ถ้าป้องกันการถูกยุงกัดไม่
ดีพอร้อยละ 17.4 วิธีตรวจการติดเชื้อชุกุนกุนยาตอบว่า ไม่ทราบมากที่สุดร้อยละ 60.9 และรองลงมา
ตอบว่าตรวจเลือดร้อยละ 39.1 วิธีการป้องกันโรคชุกุนกุนยาที่ดีที่สุดตอบว่าป้องกันไม่ให้ถูกยุงกัด
และหลีกเลี่ยงเข้าไปในที่ที่มีโรคชุกุนกุนยามากที่สุดร้อยละ 71.7 รองลงมากินยาหรือฉีดวัคซีน
ป้องกันชุกุนกุนยาร้อยละ 13 และป้องกันไม่ให้ถูกยุงกัดร้อยละ 10.9 การแต่งกายที่สามารถป้องกัน
ยุงกัดส่วนใหญ่ตอบแต่งกายที่มีมิดชิด โดยใช้สีที่สว่าง ๆ ร้อยละ 78.3 และ แต่งกายตามที่ตนถนัด
หรือชอบ และไม่ทราบร้อยละ 4.3 เท่ากัน การรักษาโรคชุกุนกุนยาให้หายขาดตอบว่ารักษาได้โดย
กินยาที่ใช้รักษา ร่วมกับการป้องกันไม่ให้ถูกยุงกัดมากที่สุดร้อยละ 67.4 รองลงมารักษาไม่ได้
เนื่องจากเป็นโรคเชื้อไวรัส กินยาบรรเทาอาการเท่านั้น ร้อยละ 19.6 และตอบว่า รักษาได้ โดยกินยา
ที่ใช้รักษาเพียงอย่างเดียว รักษาไม่ได้ เนื่องจากไม่มียารักษาให้หายขาดและไม่ทราบร้อยละ 4.3
เท่ากัน วิธีป้องกันโรคชุกุนกุนยาส่วนใหญ่ตอบว่าถูกทุกข้อ (การแต่งกายที่มีมิดชิด การนอนในมุ้ง
การสุมไฟไล่ยุง การฉีดยา จุดยากันยุง การทายากันยุง) ร้อยละ 82.6 รองลงมาตอบว่าการฉีดยา
จุดยากันยุง การทายากันยุงร้อยละ 15.2 และการแต่งกายที่มีมิดชิด การนอนในมุ้งร้อยละ 2.2
ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของความรู้เกี่ยวกับโรคชุกุนกุนยาของผู้ป่วยชุกุนกุนยา

ความรู้เกี่ยวกับโรคชุกุนกุนยา	จำนวน n=46	ร้อยละ
1. โรคชุกุนกุนยามีสาเหตุมาจากอะไร		
รับประทานอาหารแสลง	0	0.0
ดื่มน้ำในหนองน้ำที่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์ยุง	0	0.0
ถูกยุงลายสวนหรือยุงลายบ้านกัด	38	82.6
การนอนกับผู้ป่วย	6	13.0
ไม่ทราบ	2	4.3

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ความรู้เกี่ยวกับโรคชุกุนกุนยา	จำนวน	ร้อยละ
	n=46	
2. การป้องกันยุงที่นำเชื้อชุกุนกุนยาควรใช้เวลาใด		
ตอนเช้าถึงบ่าย	2	4.3
ตอนบ่ายถึงเย็น	1	2.2
ตอนเย็นถึงค่ำหรือเช้ามืด	6	13.0
ตลอดเวลากลางวันที่ยุงออกหากินจนถึงพลบค่ำ	31	67.4
ไม่ทราบ	6	13.0
3. บุคคลใดต่อไปนี้จะควรป้องกันตนเองจากโรคชุกุนกุนยามากที่สุด		
คนที่อาศัยอยู่ในเมือง	0	0.0
คนที่อาศัยอยู่รอบ ๆ เมือง	0	0.0
คนที่อาศัยอยู่ตามแนวชายแดน	1	2.2
คนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านที่มีผู้ป่วยชุกุนกุนยา	45	97.8
ไม่ทราบ	0	0.0
4. อาการสำคัญของโรคชุกุนกุนยาคือ		
ไข้สูง 2-3 วัน	0	0.0
ไข้ ปวดตามข้อ	23	50.0
ปวดศีรษะ/ มึนศีรษะ	0	0.0
อาการทุกข้อที่กล่าวมา	23	50.0
ไม่ทราบ	0	0.0
5. ผู้ที่เคยป่วยเป็นโรคชุกุนกุนยาแล้ว จะมีโอกาสป่วยเป็นโรคชุกุนกุนยาได้หรือไม่		
ไม่มีโอกาสเกิดโรคชุกุนกุนยาขึ้นอีก เนื่องจากมีภูมิคุ้มกันโรคชุกุนกุนยา	0	0.0
ไม่มีโอกาสเกิดโรคชุกุนกุนยาอีก เนื่องจากรู้วิธีรักษาแล้ว	0	0.0

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ความรู้เกี่ยวกับโรคซิคุนคุนยา	จำนวน	ร้อยละ
	n=46	
มีโอกาสป่วยเป็นโรคซิคุนคุนยาอีก ถ้าป้องกันการถูก ยุงกัดไม่ดีพอ	38	82.6
ทุกข้อที่กล่าวมาข้างต้น	8	17.4
ไม่ทราบ	0	0.0
6. ถ้าสงสัยว่าตนเองติดเชื้อซิคุนคุนยาควรทำอะไร		
ไปตรวจเลือด	18	39.1
ไปตรวจปัสสาวะ	0	0.0
ไปตรวจอุจจาระ	0	0.0
ไปตรวจเสมหะ และปอด	0	0.0
ไม่ทราบ	28	60.9
7. การป้องกันโรคซิคุนคุนยาที่ดีที่สุดควรทำอะไร		
กินยาหรือฉีดวัคซีนป้องกันซิคุนคุนยา	6	13.0
ป้องกันไม่ให้ถูกยุงกัด	5	10.9
การป้องกันไม่ให้ถูกยุงกัดและหลีกเลี่ยงเข้าไปในที่ที่มี โรคซิคุนคุนยา	33	71.7
ฉีดทุกข้อ	1	2.2
ไม่ทราบ	1	2.2
8. การแต่งกายที่สามารถป้องกันยุงกัดควรปฏิบัติอย่างไร		
แต่งกายตามฤดูกาล	0	0.0
แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่สีมืด ๆ ยุงจะได้มองไม่เห็น	0	0.0
แต่งกายที่มีฉูดฉาด ถ้าเป็นไปได้ควรใช้สีที่สว่าง ๆ	36	78.3
แต่งกายตามที่ตนถนัดและชอบ	5	10.9
ไม่ทราบ	5	10.9



ตารางที่ 4 (ต่อ)

ความรู้เกี่ยวกับโรคชิคุนกุนยา	จำนวน n=46	ร้อยละ
9. เมื่อเป็นโรคชิคุนกุนยาแล้วสามารถรักษาให้หายขาดได้หรือไม่		
ได้ โดยกินยาที่ใช้รักษาเพียงอย่างเดียว	2	4.3
ได้ โดยกินยาที่ใช้รักษา ร่วมกับการป้องกันไม่ให้ถูกยุงกัด	31	67.4
ไม่ได้ เนื่องจากเป็น โรคเชื้อไวรัส กินยาบรรเทาอาการเท่านั้น		
ไม่ได้ เนื่องจากไม่มียารักษาให้หายขาด	2	4.3
ไม่ทราบ	2	4.3
10. ข้อใดต่อไปนี้เป็นวิธีป้องกัน โรคชิคุนกุนยา		
การแต่งกายที่มิดชิด การนอนในมุ้ง	1	2.2
การสูมไฟไล่ยุง	0	0.0
การฉีดยา จุดยากันยุง การทายากันยุง	7	15.2
ถูกทุกข้อ	38	82.6
ไม่ทราบ	0	0.0

สรุปว่าความรู้เกี่ยวกับโรคชิคุนกุนยาของผู้ป่วยชิคุนกุนยาที่ตอบถูกมากที่สุดในเรื่องแหล่งอาศัยของบุคคลที่ควรป้องกันตนเองจากโรคชิคุนกุนยามากที่สุดคือคนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านที่มีผู้ป่วยชิคุนกุนยาร้อยละ 97.8 รองลงมาคือโรคชิคุนกุนยามีสาเหตุมาจากถูกยุงลายสวนหรือยุงลายบ้านกัดและวิธีป้องกันโรคชิคุนกุนยาได้แก่ การแต่งกายที่มิดชิด การนอนในมุ้ง การสูมไฟไล่ยุงการฉีดยา จุดยากันยุง และการทายากันยุงร้อยละ 82.6 เท่ากัน การแต่งกายที่สามารถป้องกันยุงกัดควรแต่งกายที่มิดชิด โดยใช้สีที่สว่าง ๆ ร้อยละ 78.3 วิธีการป้องกันโรคชิคุนกุนยาที่ดีที่สุดคือการป้องกันไม่ให้ถูกยุงกัดและหลีกเลี่ยงเข้าไปในที่ที่มีโรคชิคุนกุนยาร้อยละ 71.7 การป้องกันยุงที่นำเชื้อชิคุนกุนยาควรทำเวลาตลอดเวลากลางวันที่ยุงออกหากินจนถึงพลบค่ำ ร้อยละ 67.4 อาการสำคัญของโรคชิคุนกุนยาคือไข้สูง 2-3 วันปวดตามข้อและปวดศีรษะ/ มีน้ีรษะร้อยละ 50

ส่วนความรู้ที่รู้น้อยที่สุดได้แก่ผู้ที่เคยป่วยเป็นโรคซิคุนกุญาแล้วไม่มีโอกาสเกิดโรคซิคุนกุญาขึ้นอีก เนื่องจากมีภูมิต้านทานโรคซิคุนกุญาร้อยละ 0 รองลงมาคือการรักษาโรคซิคุนกุญาให้หายขาดรักษาไม่ได้ เนื่องจากเป็นโรคเชื้อไวรัส กินยาบรรเทาอาการเท่านั้นร้อยละ 19.6 และวิธีการตรวจว่าติดเชื้อซิคุนกุญาคือการตรวจเลือดร้อยละ 39.1 ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของความรู้เกี่ยวกับโรคซิคุนกุญาของผู้ป่วยที่ตอบถูกผิด

ความรู้เกี่ยวกับโรคซิคุนกุญา	คำตอบถูก	คำตอบผิด
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
1. โรคซิคุนกุญามีสาเหตุมาจากอะไร	38 (82.6)	8 (17.4)
2. การป้องกันยุงที่นำเชื้อซิคุนกุญาควรทำเวลาใด	31 (67.4)	15 (32.6)
3. บุคคลที่ควรป้องกันตนเองจากโรคซิคุนกุญามากที่สุด	45 (97.8)	1 (2.2)
4. อาการสำคัญของโรคซิคุนกุญา	23 (50)	23 (50.0)
5. ผู้ที่เคยป่วยเป็นโรคซิคุนกุญาแล้ว จะมีโอกาสป่วยเป็นโรคซิคุนกุญาได้หรือไม่	0 0	46 (100)
6. ถ้าสงสัยว่าตนเองติดเชื้อซิคุนกุญาควรทำอย่างไร	18 (39.1)	28 (60.9)
7. การป้องกันโรคซิคุนกุญาที่ดีที่สุดควรทำอย่างไร	33 (71.7)	13 (28.3)
8. การแต่งกายที่สามารถป้องกันยุงกัดควรปฏิบัติอย่างไร	36 (78.3)	10 (21.8)
9. โรคซิคุนกุญาแล้วสามารถรักษาให้หายขาดได้หรือไม่	9 (19.6)	37 (80.4)
10. วิธีป้องกันโรคซิคุนกุญา	38 (82.6)	8 (17.4)

สรุปว่าผู้ป่วยซิคุนกุณยามีระดับความรู้ปานกลางมากที่สุดร้อยละ 47.8 รองลงมา ระดับต่ำ ร้อยละ 37 และ ระดับสูงร้อยละ 15.2 ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของระดับความรู้เกี่ยวกับโรคซิคุนกุณยา

ระดับความรู้	จำนวน	ร้อยละ
ความรู้เกี่ยวกับโรคซิคุนกุณยา		
ระดับต่ำ	17	37.0
ระดับปานกลาง	22	47.8
ระดับสูง	7	15.2
รวม	46	100

ความรู้เกี่ยวกับการทายากันยุงของผู้ป่วยซิคุนกุณยา

การศึกษานี้พบว่าผู้ป่วยซิคุนกุณยามีความรู้เกี่ยวกับการทายากันยุงคือ จำนวนวันที่ ผู้ป่วยซิคุนกุณยาต้องทายากันยุงและสามารถป้องกันการแพร่เชื้อไปสู่ผู้อื่นคือจำนวน 1-5 วันมากที่สุด ร้อยละ 56.5 รองลงมา จำนวน 1-3 วันร้อยละ 34.8 และจำนวน 1-2 วันร้อยละ 6.5 บริเวณของร่างกายที่ควรทายากันยุงคือทาทุกส่วนของร่างกายมากที่สุดร้อยละ 56.5 รองลงมาทาเฉพาะแขน และขาร้อยละ 21.7 และทาบริเวณที่เสื้อผ้าไม่สามารถปกปิดได้ร้อยละ17.4 ช่วงเวลาที่ควรทายากันยุงเพื่อป้องกันยุงกัดคือทาเวลาเช้าถึงพลบค่ำมากที่สุดร้อยละ 78.3 รองลงมาทาเวลากลางวันจนถึงพลบค่ำร้อยละ 21.7 ข้อห้ามการทายากันยุง บริเวณที่ไม่ควรทายากันยุงส่วนใหญ่ตอบถูกทุกข้อ (บริเวณที่เป็นผื่นคัน บริเวณผิวหนังแตก บริเวณที่เป็นแผล) ร้อยละ 93.5 และทาบริเวณที่เป็นแผล ร้อยละ 6.5 บุคคลที่ห้ามทายากันยุงตอบว่าเด็กอายุต่ำกว่า 4 ปีมากที่สุดร้อยละ 65.2 รองลงมาตอบหญิงตั้งครรภ์ร้อยละ 34.8 ข้อควรปฏิบัติเมื่อทายากันยุงแล้วเป็นผื่นคันส่วนใหญ่ตอบหยุดทาทันที และปรึกษาแพทย์ร้อยละ 97.8 และที่เหลือร้อยละ 2.2 ตอบเปลี่ยนยาทาชนิดอื่น ประโยชน์ของการทายากันยุงตอบถูกทุกข้อมากที่สุด (ป้องกันไม่ให้ยุงกัดป้องกันไม่ให้แมลงกัดและลดความเสี่ยงต่อการเกิดโรคที่มียุงเป็นพาหะ) ร้อยละ 60.9 รองลงมาคือป้องกันไม่ให้ยุงกัดร้อยละ 30.4 และลดความเสี่ยงต่อการเกิดโรคที่มียุงเป็นพาหะร้อยละ 6.5 สาเหตุต้องทายากันยุงบ่อย ๆ ตอบผิดทุก (เพราะยาทาทั้งยุงราคาถูก หาซื้อง่ายและประสิทธิภาพยาสั้น) ร้อยละ 82.6 รองลงมาตอบเพราะยาทาทั้งยุงราคาถูกร้อยละ13 และประสิทธิภาพของยาสั้นร้อยละ 4.3 ช่วงเวลาที่ควรทายากันยุงซ้ำส่วนใหญ่ตอบถูกทุกข้อ (เมื่อเหงื่อออก หลังชำระร่างกายและเมื่อประสิทธิภาพยาลดลง) ร้อยละ 84.8

รองลงมาตอบหลังชำระร่างกายร้อยละ 15.2 ผลข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้นได้จากการใช้ยาทากันยุงตอบ
เกิดผื่นคันมากที่สุดร้อยละ 39.1 รองลงมาผิวหนังไหม้เกรียมร้อยละ 32.6 และปวดศีรษะ ร้อยละ
21.7 ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของความรู้เกี่ยวกับการทายากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยา

ความรู้เกี่ยวกับการทายากันยุง	จำนวน	ร้อยละ
1. ผู้ป่วยซิคุนคุนยาต้องทายากันยุงกี่วันจึงจะสามารถ ป้องกันการแพร่เชื้อไปสู่ผู้อื่นได้		
1-5 วัน	26	56.5
1-4 วัน	1	2.2
1-3 วัน	16	34.8
1-2 วัน	3	6.5
2. การทายากันยุงควรส่วนใดของร่างกาย		
ทุกส่วนของร่างกาย	26	56.5
บริเวณที่เสื้อผ้าไม่สามารถปกปิดได้	8	17.4
เฉพาะแขนและขา	10	21.7
บริเวณที่เป็นผื่นคัน	2	4.3
3. การทายากันยุงเพื่อป้องกันยุงกัดควรทาเวลาใด		
กลางวันจนถึงพลบค่ำ	10	21.7
เข้าถึงเย็น	0	0.0
เข้าถึงพลบค่ำ	36	78.3
เข้าถึงกลางวัน	0	0.0
4. ข้อห้ามการทายากันยุง ไม่ควรทายากันยุงบริเวณใดบ้าง		
บริเวณที่เป็นผื่นคัน	0	0.0
บริเวณผิวหนังแตก	0	0.0
บริเวณที่เป็นแผล	3	6.5
ถูกทุกข้อ	43	93.5

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ความรู้เกี่ยวกับการทากันยุง	จำนวน	ร้อยละ
5. ข้อห้ามทากันยุงกับบุคคลใดบ้าง		
เด็กอายุต่ำกว่า 4 ปี	30	65.2
ผู้สูงอายุ	0	0.0
ผู้พิการ	0	0.0
หญิงตั้งครรภ์	16	34.8
6. เมื่อทากันยุงแล้วเป็นผื่นคันควรทำอย่างไร		
เปลี่ยนยี่ห้อ	1	2.2
หยุดทาทันทีและปรึกษาแพทย์	45	97.8
ทาต่อไปทุกวัน	0	0.0
ทาวนเว้นวัน	0	0.0
7. การทากันยุงมีประโยชน์อย่างไร		
ป้องกันไม่ให้ยุงกัด	14	30.4
ป้องกันไม่ให้แมลงกัด	1	2.2
ลดความเสี่ยงต่อการเกิดโรคที่มียุงเป็นพาหะ	3	6.5
ถูกทุกข้อ	29	60.9
8. ทำไมต้องทากันยุงบ่อย ๆ		
ยาทากันยุงราคาราคาถูก	6	13.0
หาซื้อง่าย	0	0.0
ประสิทธิภาพยาสั้น	2	4.3
ผิดทุกข้อ	38	82.6
9. การทากันยุงควรทาซ้ำเมื่อใด		
เมื่อเหงื่อออก	0	0.0
หลังชำระร่างกาย	7	15.2
เมื่อประสิทธิภาพยาลดลง	0	0.0
ถูกทุกข้อ	39	84.8

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ความรู้เกี่ยวกับการทากันยุง	จำนวน	ร้อยละ
10. ผลข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้นได้จากการใช้ยาทากันยุงคือ		
ข้อใด		
ปวดศีรษะ	10	21.7
คลื่นไส้อาเจียน	3	6.5
ผิวหนังไหม้เกรียม	15	32.6
ผื่นคัน	18	39.1

ผลการศึกษาความรู้เกี่ยวกับการทากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยาพบว่าส่วนใหญ่ตอบถูกในเรื่องข้อควรปฏิบัติเมื่อทากันยุงแล้วเป็นผื่นคันคือควรหยุดทาทันทีและปรึกษาแพทย์ ร้อยละ 97.8 รองลงมาเรื่องข้อห้ามการทากันยุง ไม่ควรทากันยุงบริเวณที่เป็นผื่นคัน บริเวณผิวหนังแตก บริเวณที่เป็นแผลร้อยละ 93.5 และเรื่องการทากันยุงควรทาซ้ำเมื่อเหงื่อออก หลังชำระร่างกายและเมื่อประสิทธิภาพยาลดลงร้อยละ 84.8 ช่วงเวลาที่ควรทากันยุงเพื่อป้องกันยุงกัดคือเช้าถึงพลบค่ำร้อยละ 78.3 บุคคลที่ห้ามทากันยุงคือเด็กอายุต่ำกว่า 4 ปีร้อยละ65.2 ประโยชน์ของการทากันยุงคือป้องกันไม่ให้ยุงกัดป้องกันไม่ให้แมลงกัดและลดความเสี่ยงต่อการเกิดโรคที่มียุงเป็นพาหะร้อยละ60.9 จำนวนวันที่ผู้ป่วยซิคุนคุนยาต้องทากันยุงจึงจะสามารถป้องกันการแพร่เชื้อไปสู่ผู้อื่นได้ คือ 1-5 วัน คือ ร้อยละ 56.5 ส่วนเรื่องที่ตอบถูกน้อยที่สุดได้แก่ สาเหตุที่ต้องทากันยุงบ่อยๆเพราะประสิทธิภาพของยาสั้นร้อยละ4.3รองลงมาเรื่องบริเวณของร่างกายที่ควรทากันยุงคือ บริเวณที่เสื้อผ้าไม่สามารถปกปิดได้ ร้อยละ 17.4 และเรื่องผลข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้นได้จากการใช้ยาทากันยุงคือผื่นคันร้อยละ 39.1 ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของความรู้เกี่ยวกับการทายากันยุงของผู้ป่วยที่ตอบถูกผิด

ความรู้เกี่ยวกับการทายากันยุง	คำตอบถูก	คำตอบผิด
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
1. ผู้ป่วยชุกุนกุนยาต้องทายากันยุงกี่วันจึงจะสามารถ ป้องกันการแพร่เชื้อไปสู่ผู้อื่นได้	26 (56.5)	20 (43.5)
2. การทายากันยุงควรทาส่วนใดของร่างกาย	8 (17.4)	38 (82.6)
3. การทายากันยุงเพื่อป้องกันยุงกัดควรทาเวลาใด	36 (78.3)	10 (21.7)
4. ข้อห้ามการทายากันยุง ไม่ควรทายากันยุงบริเวณใดบ้าง	43 (93.5)	3 (6.5)
5. ข้อห้ามทายากันยุงกับบุคคลใดบ้าง	30 (65.2)	16 (34.8)
6. เมื่อทายากันยุงแล้วเป็นผื่นคันควรทำอย่างไร	45 (97.8)	1 (2.2)
7. การทายากันยุงมีประโยชน์อย่างไร	28 (60.9)	18 (39.1)
8. ทำไมต้องทายากันยุงบ่อย ๆ (เพราะประสิทธิภาพของยาสั้น)	2 (4.3)	44 (95.7)
9. การทายากันยุงควรทาช้าเมื่อใด	39 (84.8)	7 (15.2)
10. ผลข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้นได้จากการใช้ยาทากันยุง คือข้อใด	18 (39.1)	28 (60.9)

การศึกษานี้พบว่าผู้ป่วยชุกุนกุนยาส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับการทายากันยุงระดับ
ปานกลางและระดับต่ำร้อยละ 43.5 เท่ากันและระดับสูงร้อยละ 13 ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของระดับความรู้เกี่ยวกับการทายากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยา

ระดับความรู้	จำนวน	ร้อยละ
ความรู้เกี่ยวกับการทายากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยา		
ระดับต่ำ	20	43.5
ระดับปานกลาง	20	43.5
ระดับสูง	6	13.0
รวม	46	100

ทัศนคติต่อการทายากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยา

การศึกษานี้พบว่าทัศนคติต่อการทายากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยาที่เห็นด้วยคือ การทายากันยุงเป็นสิ่งที่ทำได้ง่าย ไม่สิ้นเปลืองร้อยละ 80.4 การทายากันยุงทำให้เนื้อตัวเหนียวเหนอะหนะ ร้อยละ 56.5 ยาทากันยุง สามารถหาซื้อได้ง่ายตามร้านขายของชำ/ร้านขายยาร้อยละ 54.3 ไม่ควรทายาทากันยุงในเวลา กลางวันเนื่องจากไม่มียุงร้อยละ 58.7 ยาทากันยุงมีประสิทธิภาพดี สามารถป้องกันยุงกัดได้ร้อยละ 65.2 ยาทากันยุง สามารถพกพาได้สะดวกร้อยละ 84.8 ที่ไม่แน่ใจคือการทายากันยุงป้องกันโรคซิคุนคุนยา เป็นการสิ้นเปลือง เนื่องจากยามีราคาแพง ร้อยละ 45.7 การทายากันยุงทำให้ตัวเหม็นร้อยละ 50.0 การทายากันยุงทำให้เกิดผื่นคันร้อยละ 52.2 ไม่ควรทายาทากันยุงเนื่องจากตัวยาเป็นสารเคมีร้อยละ 67.4 ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของทัศนคติต่อการหายากันยุงของผู้ป่วยซิคุนกุญา

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. การหายากันยุงเป็นเรื่อง ที่ทำได้ง่าย ไม่สิ้นเปลือง เวลา	1 (2.2)	37 (80.4)	7 (15.2)	1 (2.2)	0 (0.0)
2. การหายากันยุงป้องกัน โรคซิคุนกุญา เป็นการสิ้น เปลือง เนื่องจากยามีราคา แพง	0 (0.0)	11 (23.9)	21 (45.7)	14 (30.4)	0 (0.0)
3. การหายากันยุงทำให้เนื้อ ตัวเหนียวเหนอะหนะ	0 (0.0)	26 (56.5)	16 (34.8)	4 (8.70)	0 (0.0)
4. การหายากันยุงทำให้ตัว เหม็น	0 (0.0)	13 (28.3)	23 (50.0)	10 (21.7)	0 (0.0)
5. การหายากันยุงทำให้เกิด ผื่นคัน	2 (4.3)	14 (30.4)	24 (52.2)	6 (13.0)	0 (0.0)
6. ไม่ควรหายากันยุง เนื่องจากตัวยาเป็นสารเคมี	0 (0.0)	10 (21.7)	31 (67.4)	5 (10.9)	0 (0.0)
7. ยากันยุง สามารถหา ซื้อได้ง่ายตามร้านขายของ ชำ/ ร้านขายยา	0 (0.0)	25 (54.3)	13 (28.3)	8 (17.4)	0 (0.0)
8. ไม่ควรหายากันยุงใน เวลา กลางวันเนื่องจากไม่ มียุง	0 (0.0)	27 (58.7)	15 (32.6)	4 (8.7)	0 (0.0)
9. ยากันยุงมี ประสิทธิภาพดี สามารถ ป้องกันยุงกัดได้	0 (0.0)	30 (65.2)	16 (34.8)	0 (0.0)	0 (0.0)
10. ยากันยุง สามารถ พกพาได้สะดวก	2 (4.3)	39 (84.8)	5 (10.9)	0 (0.0)	0 (0.0)

สรุปว่าระดับทัศนคติต่อการทากันยุงพบว่าส่วนใหญ่มีทัศนคติระดับปานกลางร้อยละ 76.1 และระดับต่ำร้อยละ 23.9 ส่วนระดับสูงไม่มีดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของระดับทัศนคติต่อการทากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยา

ระดับทัศนคติ	จำนวน	ร้อยละ
ทัศนคติต่อการทากันยุง		
ระดับต่ำ (1.00-2.33)	11	23.9
ระดับปานกลาง (2.34-3.66)	35	76.1
ระดับสูง (3.67-5.00)	0	0.0
รวม	46	100

การปฏิบัติในการทากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยา

การศึกษานี้พบว่า ผู้ป่วยซิคุนคุนยาที่ได้รับยาทากันยุงจากโรงพยาบาล/ สถานีนอนามัย ส่วนใหญ่มีการปฏิบัติการทากันยุงร้อยละ 89.1 และไม่ทากันยุงร้อยละ 10.9 สาเหตุที่ไม่ทากันยุงเพราะเหนียวตัวร้อยละ 60 ไม่อยากทาร้อยละ 20 นอนในมุ้งร้อยละ 20 การทากันยุงซ้ำในแต่ละวันจะทาซ้ำทุก 24 ชั่วโมงมากที่สุด ร้อยละ 51.2 รองลงมาทาซ้ำทุก 2 ชั่วโมงร้อยละ 14.6 ทาซ้ำทุก 4 ชั่วโมงและทุก 5 ชั่วโมง อัตราเท่ากันคือร้อยละ 9.8 รวมมีผู้ทากันยุงซ้ำร้อยละ 85.4 และไม่ทาซ้ำร้อยละ 14.6 โดยมีผู้ทากันยุงซ้ำสูงสุด 24 ชั่วโมง ต่ำสุด 2 ชั่วโมงเฉลี่ย 12 ชั่วโมง S.D.=11.215 การทากันยุงช่วงที่มีไข้ทาจำนวน 3 วันมากที่สุดร้อยละ 41.5 รองลงมาทา 1 วันร้อยละ 26.9 และทา 5 วันร้อยละ 19.5 ทา 3 วัน ขึ้นไปร้อยละ 70.7 ทาสูงสุด 7 วัน ต่ำสุด 1 วัน เฉลี่ย 2.8 วัน S.D.=1.939 บริเวณที่ทากันยุง จะทาทั่วร่างกายทั้งหมดมากที่สุดร้อยละ 48.8 รองลงมาทาเฉพาะบริเวณนอกเหนือจากเสื้อผ้าปกคลุมร้อยละ 31.7 ทาเฉพาะบริเวณแขน ร้อยละ 12.2 การหาซื้อยาทากันยุงมาใช้อย่างต่อเนื่องหลังจากใช้ของที่ได้รับจากโรงพยาบาล/ สถานีนอนามัยผู้ป่วยจะซื้อ ร้อยละ 48.8 ไม่ซื้อ ร้อยละ 51.2 สาเหตุที่ไม่ซื้อ เพราะระยะทางไกลร้อยละ 71.4 ราคาแพงร้อยละ 14.3 ไปรักษากlinik ร้อยละ 9.5 และ ไม่ระบุร้อยละ 4.8 พฤติกรรมการทากันยุงในครอบครัว นอกจากตนเองทาแล้วยังให้คนอื่นทาด้วยร้อยละ 68.3 และตนเองไม่ทาแต่ให้คนอื่นในครอบครัวทาร้อยละ 20 ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละของการปฏิบัติในการท่ายากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยา

การปฏิบัติในการท่ายากันยุง	จำนวน	ร้อยละ
1.ท่านท่ายากันยุงที่ได้รับจากโรงพยาบาล/สถานีนอนามัย		
ทา	41	89.1
ไม่ทา	5	10.9
2.สาเหตุที่ไม่ท่ายา เพราะเหนียวตัว	3	60.0
เพราะไม่อยากทา	1	20.0
เพราะนอนในมุ้ง	1	20.0
3.ในแต่ละวันท่านมีการท่ายากันยุงซ้ำหรือไม่	35	85.4
ทาช้ำ2 ชั่วโมง	6	14.6
ทาช้ำ4ชั่วโมง	4	9.8
ทาช้ำ5 ชั่วโมง	4	9.8
ทาช้ำ24 ชั่วโมง	21	51.2
ไม่ทาช้ำ	6	14.6
$\overline{X} = 12$, S.D. = 11.215 , Max. =24 , Min. = 0		
4.ท่านท่ายากันยุงช่วงมีไข้รวมทั้งหมด.....วัน		
1	11	26.9
2	1	2.4
3	17	41.5
4	1	2.4
5	8	19.5
7	3	7.3
$\overline{X} = 2.8$, S.D. = 1.93, Max. =7, Min. = 1		

ตารางที่ 12 (ต่อ)

การปฏิบัติในการทากันยุง	จำนวน	ร้อยละ
5. ท่านทากันยุงบริเวณใดบ้าง		
ทาเฉพาะบริเวณใบหน้าและใบหู	0	0.0
ทาเฉพาะบริเวณแขน	5	12.2
ทาทั่วร่างกายทั้งหมด	20	48.8
ทาเฉพาะบริเวณนอกเหนือจากเสื้อผ้าปกคลุมทั้งหมด	13	31.7
ทาเฉพาะบริเวณแขน ทาทั่วร่างกายทั้งหมด	1	2.4
ทาเฉพาะบริเวณแขน ทาทั่วร่างกายทั้งหมด และทาเฉพาะบริเวณนอกเหนือจากเสื้อผ้าปกคลุมทั้งหมด	1	2.4
ทาทั่วร่างกายทั้งหมด และทาเฉพาะบริเวณนอกเหนือจากเสื้อผ้าปกคลุมทั้งหมด	1	2.4
6. เมื่อยาทากันยุงที่ได้รับจากโรงพยาบาล/ สถานีอนามัย หมด ท่านหาซื้อมาใช้ต่อหรือไม่		
ซื้อ	20	48.8
ไม่ซื้อ	21	51.2
ไม่ระบุ	1	4.8
ราคาแพง	3	14.3
ระยะทางไกล	15	71.4
ไปคลินิก	2	9.5
7. นอกจากตัวท่านเองแล้ว ท่านทากันยุงให้แก่ใครบ้าง		
กลุ่มทนาย	41	89.1
มี	28	68.3
ไม่มี	13	31.7
กลุ่มไม่ทา	5	10.9
มี	1	20.0
ไม่มี	4	80.0

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

สมมุติฐานที่ 1. ข้อมูลส่วนบุคคลด้าน เพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือน จำนวนสมาชิกในครัวเรือนมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติในการทายากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยา

การศึกษานี้พบว่าผู้ป่วยซิคุนคุนยา เพศชายร้อยละ 90.9 มีการทายากันยุง และร้อยละ 9.1 ไม่ทายากันยุง ส่วนเพศหญิง ร้อยละ 87.5 มีการทายากันยุงและร้อยละ 12.5 ไม่ทายากันยุง และพบว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติในการทายากันยุง ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการปฏิบัติในการทายากันยุง

เพศ	ทา	ไม่ทา
ชาย	20 (90.9)	2 (9.1)
หญิง	21 (87.5)	3 (12.5)

P (Fisher’s Exact Test) =1 .000

การศึกษานี้พบว่าผู้ป่วยซิคุนคุนยาอายุต่ำกว่า 25 ปี ร้อยละ 72.7 มีการทายากันยุง และร้อยละ 27.3 ไม่ทายากันยุง สำหรับผู้ที่มีอายุ 25 ปีขึ้นไปร้อยละ 94.3 ทายากันยุง และ ร้อยละ 5.7 ไม่ทายากันยุง และพบว่าอายุไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติในการทายากันยุง ดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการปฏิบัติในการทายากันยุง

อายุ	ทา	ไม่ทา
ต่ำกว่า 25 ปี	8 (72.7)	3 (27.3)
25 ปีขึ้นไป	33 (94.3)	2 (5.7)

P (Fisher’s Exact Test) =0 .080

การศึกษานี้พบว่า ผู้ป่วยจิตคุณภาพ ที่มีสถานภาพสมรสโสดและหม้ายร้อยละ 83.3 มีการท่ายากันยุง และร้อยละ 16.7 ไม่ท่ายากันยุง สำหรับสถานภาพสมรสคู่ร้อยละ 92.9 มีการท่ายากันยุง และร้อยละ 7.1 ไม่ท่ายากันยุง และพบว่าสถานภาพสมรสไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติในการท่ายากันยุงของผู้ป่วยโรคจิตคุณภาพ ดังตารางที่15

ตารางที่ 15 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับการปฏิบัติในการท่ายากันยุง

สถานภาพสมรส	ทา	ไม่ทา
โสดและหม้าย	15 (83.3)	3 (16.7)
คู่	26 (92.9)	2 (7.1)

P (Fisher’s Exact Test) =0 .365

การศึกษานี้พบว่าผู้ป่วยจิตคุณภาพ ประถมศึกษาและไม่เรียนร้อยละ 90.0 มีการท่ายากันยุง และร้อยละ 10.0 ไม่ท่ายากันยุง ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น - ปริญญาตรี ร้อยละ 87.5 มีการท่ายากันยุงและร้อยละ 12.5 ไม่ท่ายากันยุง และพบว่าระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติในการท่ายากันยุง ดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการปฏิบัติในการท่ายากันยุง

ระดับการศึกษา	ทา	ไม่ทา
ประถมศึกษาและไม่เรียน	27 (90.0)	3 (10.0)
มัธยมศึกษาตอนต้น-ปริญญาตรี	14 (87.5)	2 (12.5)

P (Fisher’s Exact Test) =1 .000

การศึกษานี้พบว่าผู้ป่วยจิตุนกุนยาอาชีพรัดยง ร้อยละ 85 มีการทากันยุงและร้อยละ 15 ไม่ทากันยุง สำหรับผู้ที่มีอาชีพรำนำ รัดจ้าง ค้ำขาย นักรเรียนนักรศึกษาและอื่น ๆ ร้อยละ 92.3 ทากันยุง และ ร้อยละ 7.7 ไม่ทากันยุง และพบว่าอาชีพรำไม่มีควมสัมพันธ์กับการปฏิบัติในการทากันยุง ดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับการปฏิบัติในการทากันยุง

อาชีพ	ทา	ไม่ทา
กรัดยง	17 (85.0)	3 (15.0)
ำนำ รัดจ้าง ค้ำขาย นักรเรียนนักรศึกษาและอื่น ๆ	24 (92.3)	2 (7.7)

P (Fisher’s Exact Test) = 0.640

การศึกษานี้พบว่า ผู้ป่วยจิตุนกุนยา ที่มีรายได้เฉลี่ยของครอบคร้ว 4,500 บาท/ เดือน ร้อยละ 85.2 มีการทากันยุง และ ร้อยละ 14.8 ไม่ทากันยุง สำหรับรายได้เฉลี่ยของครอบคร้ว 4,500 บาท/ เดือนขึ้นไป ร้อยละ 92.9 มีการทากันยุง และร้อยละ 7.1 ไม่ทากันยุง และพบว่า รายได้เฉลี่ยของครอบคร้วไม่มีควมสัมพันธ์กับการปฏิบัติในการทากันยุงของผู้ป่วยโรคจิตุนกุนยา ดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้เฉลี่ยของครอบคร้วของครอบคร้วต่อเดือนกับการปฏิบัติในการทากันยุง

รายได้เฉลี่ยของครอบคร้วต่อเดือน	ทา	ไม่ทา
ต่ำกว่า 4,500 บาท/เดือน	23 (85.2)	4 (14..8)
4,500 บาท/เดือนขึ้นไป	18 (94.7)	1 (5.3)

P (Fisher’s Exact Test) = 0.387



การศึกษานี้พบว่า ผู้ป่วยโรคพิษสุราเรื้อรัง ที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนต่ำกว่า 5 คน ร้อยละ 88 มีการทากันยุง และร้อยละ 12 ไม่ทากันยุง สำหรับ 5 คน ขึ้นไปร้อยละ 90.5 มีการทากันยุง และร้อยละ 9.5 ไม่ทากันยุง และพบว่าสมาชิกในครัวเรือนไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติในการทากันยุงของผู้ป่วยโรคพิษสุราเรื้อรัง ดังตารางที่ 19

ตารางที่ 19 ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนสมาชิกในครัวเรือนกับการปฏิบัติในการทากันยุง

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน	ทา	ไม่ทา
ต่ำกว่า 5 คน	22 (88.0)	3 (12.0)
5 คนขึ้นไป	19 (90.5)	2 (9.5)

P (Fisher’s Exact Test) = 1.000

สมมุติฐานที่ 2. ความรู้เกี่ยวกับโรคพิษสุราเรื้อรัง มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติในการทากันยุงของผู้ป่วยโรคพิษสุราเรื้อรัง

การศึกษานี้พบว่าผู้ป่วยโรคพิษสุราเรื้อรัง ที่มีความรู้เกี่ยวกับโรคพิษสุราเรื้อรังในอยู่ระดับต่ำ ร้อยละ 88.2 มีการทากันยุง และร้อยละ 11.8 ไม่ทากันยุง สำหรับผู้ที่มีความรู้ในระดับสูง ร้อยละ 89.7 มีการทากันยุงและร้อยละ 10.3 ไม่ทากันยุง และพบว่าความรู้เกี่ยวกับโรคพิษสุราเรื้อรังไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติในการทากันยุง ดังตารางที่ 20

ตารางที่ 20 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโรคพิษสุราเรื้อรังกับการปฏิบัติในการทากันยุง

ความรู้เกี่ยวกับโรคพิษสุราเรื้อรัง	ทา	ไม่ทา
ระดับต่ำ	15 (88.2)	2 (11.8)
ระดับสูง	26 (89.7)	3 (10.3)

P (Fisher’s Exact Test) = 1.000

สมมุติฐานที่ 3.ความรู้เกี่ยวกับการทากันยุง มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติในการทากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยา

การศึกษานี้พบว่าผู้ป่วยซิคุนคุนยา ที่มีความรู้เกี่ยวกับการทากันยุง อยู่ในระดับต่ำ ร้อยละ 95 มีการทากันยุง และร้อยละ 5 ไม่ทากันยุง สำหรับผู้ที่มีความรู้อยู่ในระดับสูง ร้อยละ 84.6 ทากันยุง และร้อยละ 15.4 ไม่ทากันยุง และพบว่าความรู้เกี่ยวกับการทากันยุง ไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติในการทากันยุง ดังตารางที่ 21

ตารางที่ 21 ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับการทากันยุงกับการปฏิบัติในการทากันยุง

ความรู้เกี่ยวกับยาทาากันยุง	ทา	ไม่ทา
ระดับต่ำ	19 (95.0)	1 (5.0)
ระดับสูง	22 (84.6)	4 (15.4)

P (Fisher’s Exact Test) = 0.369

สมมุติฐานที่ 4.ทัศนคติต่อการทากันยุง มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติในการทากันยุงของผู้ป่วยซิคุนคุนยา

การศึกษานี้พบว่า ผู้ป่วยซิคุนคุนยา ที่มีทัศนคติต่อการทากันยุงอยู่ในระดับต่ำร้อยละ 72.7 มีการทากันยุง และร้อยละ 27.3 ไม่ทากันยุง สำหรับทัศนคติระดับปานกลางร้อยละ 94.3 มีการทากันยุง และร้อยละ 5.7 ไม่ทากันยุง และพบว่าทัศนคติต่อการทากันยุง ไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติในการทากันยุงของผู้ป่วยโรซิคุนคุนยา ดังตารางที่ 22

ตารางที่ 22 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการทากันยุงกับการปฏิบัติในการทากันยุง

ทัศนคติต่อการทากันยุง	ทา	ไม่ทา
ระดับต่ำ	8 (72.7)	3 (27.3)
ระดับปานกลาง	33 (94.3)	2 (5.7)

P (Fisher’s Exact Test) = 0.080